

HET BUSINESSMODEL VAN BUIENRADAR

Lang geleden was privé internetten op kantoor vaak verboden. Zo ook bij Verkeer en Waterstaat. Daar werkte Tinus op de afdeling systeembeheer. Elke vrijdagmiddag controleerde hij het internetverkeer. Makelaarssites, kranten, spelletjes en vooral porno. Dit waren, zoals u begrijpt, tijden ver, ver voor de wet op de bescherming van persoonsgegevens.

Tinus constateerde wekelijks dat Rob de Vries van de Ship Wreck Removal Committee (SWRC) wel heel vaak porno keek. 'Rens,' zei Tinus in plat Haags, 'Als jij s'morgens je eerste bak koffie neemt, zit Rob de Vries al met zo'n tampeloeres onder zijn bureau.'

Ik kende Rob de Vries. Aardige vent. Ik had hem wel eens gevraagd of hij dankzij zijn werk voor de SWRC al veel scheepswrakken had verwijderd. Hij had me geamuseerd aangekeken. Er was nog nooit ook maar één wrak verwijderd, maar dat was ook niet de bedoeling. Hoe meer wrakken, hoe belangrijker de SWRC.

Rob de Vries was een pornokijkende visionair. Kijk maar eens naar buienradar. De laatste tijd heb ik het gevoel dat buienradar steeds slechter voorspelt. Pas werd ik onverwacht kleddernat, maar ik zie ook steeds vaker buien van richting veranderen, mysterieus verschijnen en verdwijnen. Voorspellingen worden steeds onvoorspelbaarder.

Dat is natuurlijk geen toeval. Immers wat doe je als buienradar steeds van mening verandert? Juist, dan ga je *vaker* op buienradar kijken. En hoe vaker je gaat kijken, hoe meer buienradar verdient. Briljant businessmodel. Minder hard werken, meer verdienen.

(De naam Rob de Vries is gefingeerd om de columnist maximale creatieve vrijheid te geven).

